Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Останнім часом деякі місцеві організації послабили увагу до питань економіки радгоспів. Цим пояснюється той неприпустимий факт, що в окремих областях кількість нерентабельних радгоспів не тільки не зменшується, а навіть збільшується.

(З газет).

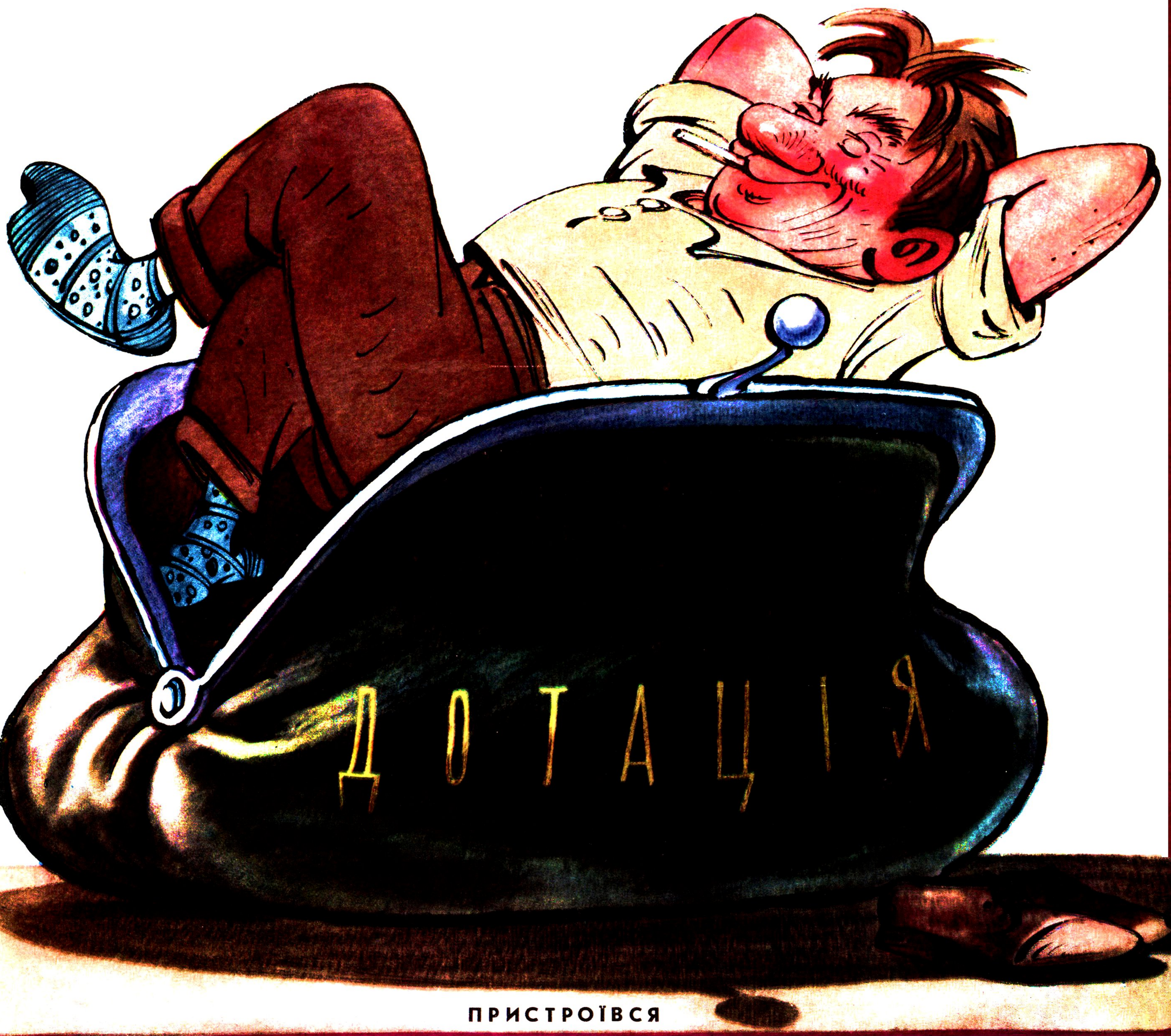

ПРИСТРОЇВСЯ

перець

№ 12 (527). РІК ВИДАННЯ XXIV Ціна 10 коп. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1964

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Із СРСР вислано п. Шенкера, злісного наклепника, керівника відділення американського журналу «Тайм», що донедавна існувало в Москві.

ПІД СПІВАНОЧКИ Й ГАРМОНЬ— ПО НЕДОЛІКАХ ВОГОНЬ!

(ЧАСТІВКИ ПРО НАРОДНИЙ КОНТРОЛЬ)

perec-ua.

Ці частівки-переспіви
Ми присвячуєм Контролю —
Тим, що скрізь на спільній ниві
Бур'яни погані полють.

Шахтарі та хлібороби —
Контролери славні:
Разом з партією дбають
Про діла державні.

Ой пече щось бракоробам
На душі й на серці:
То Контроль лиху хворобу
Лікувать взявсь перцем.

В нас народні контролери
Не дрімають на постах:
Вміють злу закрити двері,
Дать хапузі по руках.

Ой любив наш зав приписки,
В звітах фокуси творив.
Та ввірвалось — нині риску
«Фокусам» Контроль підвів.

Не боявся самодур
Ні доган, ні зборів.
Партконтроль пробив той мур —
Вилікував скоро.

Комірник кричав давно:
«Розтягли щурі зерно!..»
Та Контроль тут не щурів,
А злодюг рядном накрив.

В нас Контроль недарма всюди
Звуть народним оком:
Добре знають нині люди —
Бачить він глибоко.

Думали, пропав навіки —
Не беруть ніякі ліки.
Взявсь Контроль за бюрократа —
Зникла геть хвороба клята.

В комбінаті пальт нашили —
Ох, опудал з них було б!..
Щоб так шить більш не кортіло—
Гроші платить бракороб.

Грів хабарник довгі руки,
Все крутився, як гадюка.
Та хапузі на мозоль
Наступив-таки Контроль.

Заспіваємо з тобою,
Вірна подруго гармонь:
Щоб життя цвіло весною,
По недоліках — вогонь!

Петро СЛІПЧУК.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

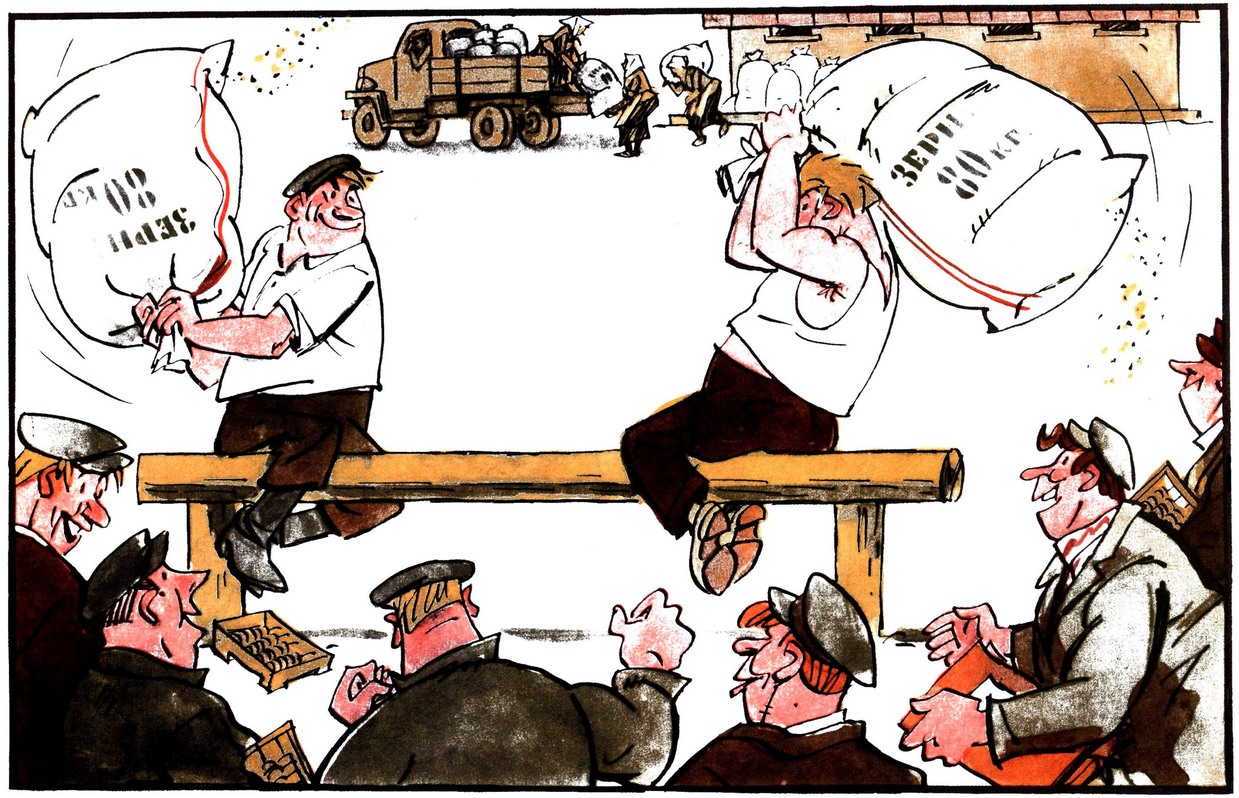

Славні хлопці-обліковці розважаються.

Візит КОЛЕГАМ

Приїхавши до Харкова, я вирішив перш за все нанести візит своїм колегам — працівникам Комітету партдержконтролю.

Ще в Києві чув, що працівники Харківського промислового обласного Комітету партдержконтролю дуже неспокійні люди. І через це зовсім неспокійно почувають себе на Харківщині бракороби й антимеханізатори, бюрократи й торбохвати.

Івана Корнійовича Крупки на той час у Харкові не було. Голова Харківського промислового Комітету партдержконтролю Іван Корнійович Крупка у відпустці був. Хай відпочиває собі на здоров'я. Прийняв мене любʼязно його заступник Іван Михайлович Совцов. Я йому такі слова сказав:

— Дорогий Іване Михайловичу, «клієнти» у нас з вами спільні, і ми з вами одну спільну справу робимо. Отож дуже б мені хотілося знати, чим я, Перець, можу вам у пригоді стати. І ще б дуже хотілося знати, з чим і за що в першу чергу би боретесь і мені боротись радите.

Ось що відповів мені Іван Михайлович Совцов:

— Ми, Перче, боремось у першу чергу за шість пунктів. А пункти ці такі: якість, якість і ще раз якість, нове, нове і ще раз нове.

— Ви маєте на увазі, Іване Михайловичу, звичайно, якість продукції?

— Так, і якість продукції. Але не це головне. Продукцію хто випускає? Люди! А дайте-но ви бракоробові найкращої якості верстат і найліпшої якості сировину і побачите, що то за продукція вийде. Навіть у слілого начальника ВТК не підніметься рука випустити її за ворота заводу. Бо бракороб і якість не сумісні поняття. Отже, в першу чергу йдеться про якість кадрів. За прикладом далеко ходити не буду. Тільки вчора на засіданні Комітету партдержконтролю ми розбирали справи, які заварилися у будівельно-монтажному управлінні № 168. тресту «Радіобуд». Штаб цієї організації у Харкові, а роботи вона здійснює по всій Україні і навіть за межами республіки, в Російській Федерації і в Грузії. Споруджує БМУ радіорелейні лінії. Тобі, Перче, я думаю, не варто розповідати, якої точності вимагають ці роботи і якою високою мусить бути їх якість. А насправді? А насправді БМУ наробило такого, що й казати соромно. Крім явного браку в роботі тут розквітло пишним цвітом торбохваство, хабарі, окозамилювання, приписки. Словом, справжній букет.

На перший погляд і наша реакція на всі ці художества мусила б бути дуже простою. Приблизно такою: бракоробам дати по шиї, щоб боролися за якість, торбохватів взяти кого за рученьку, кого за рукав і познаймити більш інтимно з карним кодексом. Але ми були певні, що собака зарита глибше. Ми були певні, що брак з'являється тому, що роблять його люди, які мають дуже невиразну уяву про різницю між браком і якістю.

Якої якості можна вимагати, наприклад, від начальника однієї з будівельних дільниць Куца? Працював собі Куц тихо і мирно завгоспом санаторію, коли раптом потягло його до радіорелейних ліній. Будувати їх Куц не вмів і вчитися не хотів, а робити приписки і шахраювати навчився швидко. Стоїть Куц на засіданні комітету, з ноги на ногу переступає, а на піджаку у нього у якісм рядів орденські колодки всіма кольорами райдуги грають. Один з працівників Комітету партдержконтролю візьми й запитай Куца: «А за що, товаришу Куц, вас цими орденами нагороджено?». Куц клінув раз, удруге і хвилин десять ніс таку ахінею, від якої почервонів би барон Мюнхаузен. Потім побачив, що забрехався, і, махнувши рукою, зізнався: «Ніяких орденів у мене немає, це я так... Думав допоможе...»

Бачиш, Перче, Куц був переконаний, що, коли на явний брак поставити штамп «1-й сорт», все зійде з рук. І найгірше, що він не дуже й помилився. Начальник БМУ Г. М. Любовський був твердо переконаний, що Куц — скарбниця ділових якостей, і призначив його начальником будівельної дільниці. Так самісінько пройдисвіт Н. С. Олійник був призначений спочатку механіком, а потім головним механіком БМУ. Багато говорити про цього головного механіка не буду. Скажу тільки, що криловський швець на посаді майстра конвертерного цеху в порівнянні з Олійником би вважатися висококваліфікованим спеціалістом. Можна ще додати, що перед цим Олійник відсидів вісім років за шахрайство і прийшов оформлятися на роботу з краденою трудовою книжкою в руках.

Отже, Перче, тобі моя порада: писатимеш про погану якість продукції, перш за все поцікався діловими якостями тих, хто цю продукцію випускає. Якість у переважній більшості випадків залежить не від машини чи сировини, а від рук.

— Спасибі, Іване Михайловичу, за пораду. Я її собі занотую. А ще ви обіцяли про нове розповісти.

— Розповім. Старе — відмирає, нове — перемагає. Теоретично це всі знають. І годі шукати людину, котра з цим не погодилася б. Але на практиці виходить трохи не так. Старе вмирає неохоче і не завжди йому активно допомагають вмерти, як не завжди новому допомагають перемогти старе.

Чи знаєш ти, Перче, що для того, щоб розрахувати проточну частину турбіни, на Харківському турбінному заводі сотні конструкторів не відриваються від креслярських дощок і логарифмічних лінійок місяцями?

І чи знаєш, Перче, що ці ж розрахунки електронно-лічильна машина робить за хвилину?

Важко знайти яскравіший приклад зіткнення нового з старим. І... як би там не було, інженери-конструктори на багатьох і на дуже багатьох підприємствах Харківського раднаргоспу крутять ручки дідівських арифмометрів або орудують логарифмічними лінійками.

Я не хочу сказати, що на харківських підприємствах не використовують електронно-лічильні машини. Їх використовують. Але дуже часто так, як можна було б використати ківш кроншового екскаватора для засипки цукру в склянку чаю.

Електронно-лічильні машини вимагають висококваліфікованих кадрів інженерів, техніків, операторів-програмістів. І вони є. Але замість того, щоб обслуговувати цілі групи машин, що дало б значну економію і чималий виробничий ефект, вони обслуговують окремі машини, внаслідок чого не вистачає кадрів.

Зараз ми воюємо за створення кущових МЛС. Що таке МЛС, Перче? Це машинолічильні станції. Практично це група машин, які можуть постачати технічні розрахунки цілій групі підприємств одного профілю, що випускають однакову продукцію. Логічно? Логічно! Економічно? Економічно! Машини не дублюють одна одну і завантажені повністю, а не на половину чи на третину, як це трапляється зараз.

Комітет партдержконтролю вивчив це питання, і виявилось, що в багатьох місцях цукор у склянку чаю насипає крокуючий екскаватор. На підприємствах Харківської області, що мають лічильні машини, в індивідуальному порядку використовується 240 таких машин! Спробуй, розв'яжи в таких умовах проблему кадрів операторів програмістів. От і крутять інженери ручки арифмометрів, от і совають логарифмічними лінійками.

Затримка нового на одній ділянці фронту наступу вперед стримує цей наступ на інших ділянках.

Цим і пояснюється той факт, що більше половини продукції виходить за ворота Харківського електромеханічного заводу вже застарілою. Це вже вчорашнє слово техніки. Поки проектувалися машини, поки розраховувалися, поки налагоджувалось серійне виробництво,— наука і техніка пішли далеко вперед.

Повільненько відмирає старе і на ХТЗ. Вже давненько було сконструйовано новий паливний насос для тракторного мотора, який дозволить значно економити пальне, а у виробництво насос не пішов і досі. Старе — живучіше, ніж нам часом здається.

Поїдеш, Перче, додому у Київ, подивись по інших областях та раднаргоспах, чи не знайдеш чого подібного. Від душі радяжу.

— Від душі вдячний, Іване Михайловичу, за пораду. Обов'язково скористаюся нею.

Бесіду Перця записав
Микола БІЛКУН.

м. Харків.

СВЯТИЙ У САТИНОВИХ ТРУСАХ

Наш праотець Адам ходив у трусах з фігового листка. Нічого дивного. Як відомо, в раю опадів, мінливої хмарності не буває. Соромитися теж нема кого.

Словом, жив Адам райським життям. Але іноді трапляється, що деякі риси характеру діда через багато поколінь передаються далекому правнукові. Днями риси Адама луною відгукнулися в сивоголовому, статечному чоловікові, котрий прибув до селища Хорошеве, що під Харковом, з Ростовської області.

Приїжджий був бородатим, зі спортивним чемоданчиком і... в трусах. Правда, не з фігового листка, а в звичайних сатинових. Якась бабуся сльозу зронила, дивлячись на його босі ноги і оголені груди: «Обікрали, бідолашко?» Сучасніше поставився до питання хлопчина-попутник: «Що, діду, стометровку рвонути вирішили?»

На пероні станції Жихор до Адама, сиріч до Порфирія Корнійовича Іванова, підбігли схвильовані жінки. Цілували йому руки, благоговійно величали «учителем». Виявляється, на нього чекали. З Ростовської області завчасно повідомили, що, мовляв, прибуде до вас божа людина, зцілитель.

«Учитель-зцілитель» оселився у громадянки Н. В. Бондаренко. І потяглися до Настасії Василівни хворі, потекли грошики у спортивний чемоданчик.

Приказка «Що голіший, то мудрішний» не виправдала себе у даному випадку. Голий лікар в методі лікування не виявляв винахідливості. Радикуліт, ангіна, стоматит і гіпертонія при будь-якому діагнозі Порфирій Корнійович, знехотя чухаючи оголені груди, кропив страдженного «святою водою» (при цьому той тричі мав повторювати: допоможи, вчителю). Процедура закінчувалася обов'язковим напуттям: забудь про біль, її немає у тебе. Охаючи, «зцілений» йшов собі, а вчитель гарячково лічив карбованці.

Короткозорість Порфирій Корнійович вилікував за 50 копійок. Прийшов до нього 17-річний К., «учитель» зірвав йому з носа окуляри! Не потрібні тепер, викинь! Покропив водицею: «Зри, сину мій», і підштовхнув до дверей. Довірливий К. ступив раз, вдруге — і головою об одвірок. Ходить зараз, бідак, на перев'язку. «Зцілився».

Проводжали Порфирія Корнійовича з Хорошевого урочисто. Він бундючно простував все в тих же сатинових трусиках пероном, тримаючи в руках все той же спортивний чемоданчик, обважнілий від хорошівських прибутків. За «вчителем» дріботіли якісь бабусі, промовляючи: «З богом, з богом, святий отче». Пацієнти «всемогутнього зцілителя» на перон прибути не спромоглися: доліковувалися, видно, в поліклініці.

З вірогідних джерел ми довідалися, що Порфирію Корнійовичу сподобалося в Хорошеві. Люди, каже,— довірливі, добрі, і міліція місцева чуйна, не прискіпалася, та й селищна Рада делікатна: не турбувала. Приїду ще раз, ждіть.

Чи приїде? А поки що голий «учитель» передає фізкультпривіт хорошівській міліції.

Н. ЩЕРБАКОВА.

м. Харків.

Мал. БЕ-ША

— Ми оголосили місячник культурного обслуговування...

У Дніпропетровську, на вулицях мікрорайону № 2 відбуваються дуже веселі грища. Участь у них беруть не діти, а цілком дорослі дяді й тьоті. З одного боку шикуються дяді й тьоті — мешканці згаданого мікрорайону. З другого — особи теж цілком повнолітні, серед яких неважко впізнати керівників трестів «Дніпрожитлобуд», «Дніпроводбуд» та управління капітального будівництва Дніпропетровського виконкому міськради.

І з того, і з другого боку дяді й тьоті розмахують руками і тупотять ногами. Одні тупотять і кричать:

— А ми травичку сіяли? Сіяли! Дерева садили? Садили! Територію житлового масиву впорядкували? Впорядкували!

А ті — з другого боку — про своє кричать:

— А ми вашу травичку витопчем! Витопчем! Дерева викорчуємо! Викорчуємо! Асфальт подовбаємо! Подовбаємо!

І ці, з другого боку, вже довели, що слово у них не розходиться з ділом: асфальт вони і справді вже не раз довбали, дерева поламали, всю територію житлового масиву наче плугом переорали...

Один розорав, труби опалення в землю уклав і заасфальтував. За ним прийшов другий, асфальт розбив і став умощувати труби каналізації.

А коли після каналізації все знову асфальтом залили, то раптом виявилося, що забули заізолювати теплотрасу.

Довелося все починати спочатку.

Отак погралися в мікрорайоні № 2 восени і взимку.

А тепер, коли минула весна і вже настало літо, гра набрала ще більш жвавого характеру. Будівельники буквально один за одним слідком бігають. І кожен — зі своїм ломиком...

Ще багато асфальту подовбають, якщо ніхто не спинить цього безглуздя.

П. ОЛЕЩЕНКО,
редактор газети «Домобудівник».

м. Дніпропетровськ.

З мене роблять АКАДЕМІКА

Тато прийшов додому радісно збуджений. Його очі весело блищали, а сірий капелюх тримався аж на потилиці.

— Що то, — сказала мама, — в тебе за теляча радість? Рота розтягнув ледве не до вух. Ліпше заглянув би у Валерчин щоденник.

Почувши це, я тихо шмигнув у коридор і завмер коло дверей. Я не люблю, коли мама починає говорити про мій щоденник. Це до добра не доводить.

Але цього разу тато тільки хмикнув весело.

— Аллах із ним, з тим щоденником, Надюшо! Тепер він нам уже ні до чого, пройдений, так би мовити, етап у вихованні сина. Є нові, сильніші засоби. Хай-но тепер попробує хапати трійки! Хай тільки попробує!

Я відскочив од дверей. Хто його знає, які ще там можуть бути нові засоби. На всякий випадок краще бути далі.

— Що ти з ним хочеш робити? — крикнула мама. — Це ж єдиний наш син!

— Вгомонися, нічого з ним не трапиться, — відказав тато.

Коли я заліз на карниз і заглянув у вікно, то побачив, що тато одним махом розкрив портфель і витяг звідти газети.

— Ось наш порятунок, — сказав він мамі. — Чудове відкриття: навчання у сні. Про це пишуть у сьогоднішній газеті. Роблять такі досліди: студенти сплять, а їх тим часом учать, читають їм лекції. І уяви собі, вони засвоюють у сні науки краще, ніж на лекціях. Ти розумієш, що це для нас значить?!

Мама взяла газету і почала читати.

— Зрозуміла? — урочисто вигукнув тато, коли вона відклала газету. — Це ж для нас знахідка. Не треба собі голову сушити, вивчить Валерка уроки чи ні. Поспати він, слава богу, майстер, а виходить, що зараз це основне достоїнство. У сні він без труда закінчить середню школу, зрозуміло, із золотою медаллю. У цьому я не сумніваюся. З успіхом проспить інститут і аспірантуру. А там, дивись, — пряма дорога у професори, якщо не в академіки. Ну як, га?

— Еге, отак уже й в академіки, — недовірливо сказала мама.

— Аякже?! Якщо логічно мислити, то так воно і мусить бути.

Мама відрізала:

— Ні, ні, ні! Я не дозволю отак, ні сіло ні впало, робити досліди з нашою єдиною дитиною. У газеті ж ясно написано, що невідомо ще, як це впливає на здоров'я. А якщо погано впливає?

— Не бійся, — заспокоїв тато, — на нього нічого, крім реміняки, не впливає.

Почувши таке, я на всякий випадок зіскочив з карниза на землю. Вікно було відчинене, і я добре чув, як мама сказала:

— Ні, і ще раз категорично ні! Ніяких нічних дослідів! Хай дитина спить уночі спокійно.

— Гаразд, хай спить уночі, як ти кажеш, спокійно. Тоді в мене є інша ідея. І тут я вже од свого не одступлюся.

Що то за ідея була в тата, я не почув, бо він зачинив вікно...

Коли ми потім сіли обідати, мама говорила зі мною дуже лагідно. Гладила мене по голові, витирала собі хустинкою очі, підсовувала мені все, що смачніше, ніби я в гості прийшов чи в далекі краї збирався їхати.

Після обіду я взяв книжки, зошити і поплентався до свого столика.

— Не треба уроків готувати, — лагідно сказала мені мама. — Краще іди поспи, відпочинь.

— Іди, іди, — сказав тато.

— Я швиденько зроблю уроки і тоді посплю.

— Не треба, синочку, уроків, — сумно усміхнулася мама.

— Катай без балачок у ліжко, — додав тато.

— Не піду, — запхикав я. — Вчителька сказала, що коли ще раз не вивчу, то...

— Нічого, нічого, — спокійно сказав тато, закурюючи. — Хай не загрожує, ми не з лякливих.

— Не піду, не піду спати, — знову запхикав я. — Вчителька сказала...

— Іди, синочку, йди, — промовила мама, підштовхуючи мене до ліжка.

— Спати! — крикнув тато і тріснув кулаком по столі...

Я уже заплющив очі, лежачи в постелі, коли почув, як тато вголос щось читає з мого підручника.

На другий день я з страхом зайшов у клас. Добре, коли не викличуть. Але мені завжди не щастило. По арифметиці і мові мені вліпили по одиниці. Класний керівник сказала, що їй урвався терпець, і що взагалі цього ніхто більше не буде терпіти, і наказала прийти до школи з батьком.

— Хай заспокоїть свої нерви, нікуди я не піду, — сказав мені тато. — Скоро вона зрозуміє, що до чого, і ще сама до мене прибіжить дякувати. Не бери цього близько до серця. Пообідаєш — і катай спати.

— А уроки? А уроки? — закричав я і заплакав.

— Марш у ліжко, і спати спокійно!

Тато знову читав розділ з підручника. Я затикав пальцями вуха, намагався думати про щось інше, щоб швидше заснути.

Наступного дня одержав ще дві одиниці. Я почав товстіти, а мій щоденник був весь у червоних написах, знаках оклику, попередженнях і одиницях. Такого ще ніколи не було.

На піонерському загоні мене пробрбляли, як найостаннішого лодаря.

— Все! Досить! Ми беремо над тобою індивідуальне шефство, — сказала піонервожата. — Будеш зразу ж після занять ось тут у школі готувати уроки під нашим контролем.

І я почав у школі готувати уроки. Замість одиниць одна за одною стали з'являтися четвірки і п'ятірки, і мою фотографію повісили навіть на Дошку пошани.

Тато каже, що ці два зробило зі мною навчання у сні. Без нього, каже, я сидів би на одиницях, а в кращому разі — на двійках. Тато навіть написав про цей успіх авторам того відкриття. Правда, вони зразу ж написали татові, щоб він негайно все припинив, бо це робиться зовсім не так, і що не треба примітивно (так і написали — «примітивно») розуміти те велике і важливе, що пишуть у газетах про науку. Бо це може тільки пошкодити. Але тато вилаяв винахідників і сказав, що він тепер у цьому ділі сам кумекає більше, ніж вони. І тому, як і раніше, примушує мене після обіду спати, а сам у той час читає розділи з підручника чи задачі.

І хай собі читає. Мені тепер не страшно, бо до того часу уроки вже пороблено. Крім того, я наловчився так натягувати ковдру і засовувати голову під подушку, що нічого не чую.

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.
м. Миколаїв.

ПИЛЬНИЙ

Мал. Л. КАПЛАНА

— Будьте свідком: у робочий час ванни приймають...

СЛІДАМИ ОДНІЄЇ РЕКЛАМИ

ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ

ВСТУП ДО КАЗКИ

Кажуть, як не везе, то не везе. Не встиг я, повернувшись з відрядження, поріг квартири переступити, як схвильована сусідка назустріч:

— Ой, Перче! Занедужала твоя Перчиха. Лікарі з ліжка вставати не дозволяють.

От тобі й на! Тут у мандри знову пускатися, а хвору Перчиху ні на кого залишити!

Їду в аптеку, в розпачі потилицю чухаю, аж раптом бачу — стоїть на залізній тринозі рекламний щит. Людей агітує:

«Шановний товаришу!
Бюро добрих послуг
Управління побутового обслуговування
Київського міськвиконкому
приймає замовлення від населення...»

А далі — поезія! Вірші: «Коли треба, ми кімнати не відмовимось прибрати!», «Той, у кого скло брудне, наших послуг не мине». «Забажав помити двері — тільки чиркни на папері». «Можна й меблі пополювати, варто тільки подзвонить»...

Читаю, радію і, як один казав, з радості аж молодію. Здорово ж придумано! Вам треба натерти підлогу, напиляти дров, почистити димар — знімай трубку, дзвони, і все буде зроблено, ніби в казці.

Та що там димар чи дрова! Реклама обіцяє підготовити тебе до вступу в інститут, пропонує музик на весілля, береться навчити іноземних мов. Ще пробігаю очима по щиту і вголос декламую: «Молоді батьки давно разом не були в кіно... Няня у пригоді стане — за дитиною доглядає».

«Ага, — думаю, — значить, у них є й няні. А може, є й такі, що й хворих доглядають?»

Кинувся я на Червоноармійську вулицю, де в будинку № 30 розташувалося оте «Бюро добрих послуг».

НЕ ЗА ГРАФІКОМ

У приміщенні бюро реклама ще солідніша. На столику лежать грубезні альбоми. А в них увічнені фотооб'єктивом яскраві й переконливі факти самих послуг, задоволені обличчя замовників.

А це що за фоліанти? Перегортаю сторінку за сторінкою, а вони всі одними подяками списані. Найбільше подяк припадає на долю Інни Яківни Фрідман: аж шість за чотири місяці, і всі від однієї особи! Звертаюсь і я до цієї симпатичної жінки.

— Так і так, — кажу, — чи можна, щоб хтось доглядав мою хвору Перчиху, доки я подорожуватиму?

— Можна, — відповідає Інна Яківна. — П'ятдесят копійок за годину.

— Це, значить, і в хаті приберуть, і нагодують? — цікавлюсь.

— Ні,— уточнює Інна Яківна — не приберуть і не нагодують. То вже окремі види послуг. За прибирання треба додатково платити по 25 коп. за годину, а за готування обіду — 50 копійок.

— Дорогувато, не кожному по кишені,— кажу,— але запишіть.

— Записати — запишем, а от коли замовлення виконаємо — невідомо: черга.

А хворих, самі розумієте, під графік не підведеш.

Пропала моя радість...

— Може, — думаю собі, — це тільки з няньми треба довго чекати, коли чую, громадянка Бельська скаржиться:

— Я замовляла квартиру прибрати. Ваша дівчина прийшла і погодилася помити тільки підлогу, а вікна мити відмовилась. Каже, на цю «операцію» когось іншого бюро надішле. Й досі чекаю.

І вирішив я ближче поцікавитись тими послугами.

КАДУК — В РЕБРО

Мандрую по Києву. Заходжу до людей, котрі вже скористалися з доброти Бюро добрих послуг і навіть у книгах замовлень на згадку і для статистики залишили свої адреси.

Дзвоню в дванадцяту квартиру будинку № 18 по вулиці Толстого. Тільки промовив, що я з приводу замовлення до Бюро добрих послуг, як очі хазяйки квартири засвітилися радістю.

— О, будь ласка! Ми вас так чекаємо, так чекаємо! Тільки... хіба там жінки не знайшлося прибрати квартиру, що вас прислали? Та коли вже прийшли — беріть ганчірку!..

Довелося пояснити, що я прийшов перевіряти, а не прибирати. Мені теж пояснили, що кілька днів чекають прибиральниці. Уже й дзвонили, й просили!..

Прямую далі. У шостій квартирі по бульвару Леніна, 34, питаю:

— Натерли у вас підлогу?

— Бачите — аж блищить!

— Добра робота,— кажу. — Не підлога, а справжнє дзеркало.

— За таке добро — кадук їм у ребро! — випалив господар. — Самі натерли. Чекали ми, чекали людини з бюро, спеціально когось вдома залишали, ніхто не приходив. На скаргу нашу теж ніхто не відгукнувся...

Дізнався я, що бувають й такі добрі послуги. Громадянин М., який мешкає у квартирі № 5 по Пушкінській, 10, попросив, щоб йому помили вікна. Прийшла жінка, помила. І в хаті світа божого не стало. А гроші за «роботу» взяла. На скаргу незадоволених господарів — з бюро прислали іншу робітницю. Та ліквідувала «брак». І знову сповна гроші одержала.

На Пушкінській, 24, у квартирі № 48 мені показали крісло-ліжко, за ремонт якого господареві добре поторгуватися довелося. Столяр Степаненко, який прибув з Бюро добрих послуг, довгенько ворожив біля того крісла, щось мугикав собі під ніс, загинав пальці, а потім і ціну загнув — 5 карбованців. Господар назвав це здирством і помчав до майстерні, щоб особисто у прейскурант заглянути. І диво: за прейскурантом ремонт обійшовся тільки в 1 крб. 40 коп.

— У першому випадкові я трохи той, пожартував,— пояснив Степаненко.— Хіба не можна?

Виходить, іноді й за «жарти» тут вимагають доброї плати.

ЦІНА ОДНОГО СЛОВА

Отак через своє особисте лихо я познайомився з «двома сторонами» — працівниками Бюро добрих послуг та замовниками. Тепер настав час познайомитись і поговорити з представниками «третьої сторони». Тієї «сторони», котра керує й настанови тому бюро дає.

Тут я підіймався, так би мовити, по службовій драбині.

Перший щабель її — Київська фабрика «Різнопобутпром». І. М. Зайцев, директор фабрики, люб'язно і не без гордості пояснив мені, що Бюро добрих послуг — це ніщо інше, як один з цехів фабрики, який вносить новий струмінь у життя столиці.

Похвалившись найвидатнішими сторінками з життя й діяльності бюро, категорично запевнивши, що скарг на нього не буває, т. Зайцев раптом тяженько зітхнув і, як ретельний господарник для якого план і вал завжди на першому місці, додав: «Хоч цех той в цілому збитків нам і не завдає, але нерентабельних замовлень виконує чимало!»

— І знаєш, Перче, в чому тут заковика? — вів далі директор. — В одному слові! Варто нам відкинути слово «добрих», як усе ввійде в норму.

Мене аж у піт кинуло. Так от куди він гне! З Бюро добрих послуг, значить, мислиться зробити звичайнісіньку комунальну установу на комерційних засадах! Та воно й справді — на догляді за хворими, на дрібних послугах багато не заробиш. Незручно якось дорого брати (хоч не можна сказати, що зараз послуги дуже дешеві).

Ану, що скажуть далі? Піднявся я на другий щабель — до начальника міського управління побутового обслуговування т. Апостолова. Василь Григорович голосує за бюро обома руками. Це ж, мовляв, нове в нашому житті, а все нове требу підтримувати, розвивати. Тільки й він на оте слово «добрих» якось трохи косо поглядає:

— Зв'язує воно нас, — каже, — не дає як слід розгорнутися. Часом здається, ніби робиш послугу людям тільки за спасибі чи за дрібну плату.

Що зв'язує, то зв'язує! Це сотні новоселів на собі відчувають, мені в редакцію скарги пишуть. Скільки замків ставлять у нових квартирах, скільки карнизів навішують, і на всьому цьому спритні ділки руки гріють. А Бюро добрих послуг ніяк не може взятися за цю справу, бо дехто боїться продешевити.

Не заспокоїв мене і начальник відділу непродовольчих промислів Головного управління побутового обслуговування т. Федюшин. З розмови з Олександром Єгоровичем стало мені ясно, що й він за слово «добрих» не дуже тримається.

— Це хитра штука, Перче, — пояснив т. Федюшин. — Уяви собі, одна лише заміна вивіски того бюро може зробити рентабельною кожну послугу...

* * *

Подорожуючи слідом за рекламою, я добряче находився, всього наслухався і надивився. Враження — гора. Відчуваю, що й до висновків пора приступати.

Те, що Бюро добрих послуг створене, що воно чимало хорошого робить, це вже не лише реклама, а й факт. Факт і те, що Бюро таких послуг є не лише в Києві. Їх багато на Україні і роблять вони чимало й справді добрих послуг. А існують ті бюро кожне само по собі, чіткого положення про їхні обов'язки ще немає, про методи роботи ніхто нічого до пуття сказати не може.

Далі. За послугами звертається дедалі більше трудящих, а людей, фахівців не вистачає. А як тих людей навколо бюро гуртувати, теж ніхто ще як слід не подумав. Ось чому в бюро часом рекомендують «хворіти за графіком» і мити вікна не тоді, коли вам потрібно.

Зінаїда Георгіївна Киркевич, завідуюча Бюро добрих послуг, скаржиться, що на нові види послуг дуже важко розцінок добитися. Справедливо скаржиться, бо про це й досі ще не подумали у плановому відділі міськвиконкому.

І останнє. Не шукайте, шановні товариші із міського і головного управлінь побутового обслуговування, комерційних вигод у добрих послугах. Не дивіться на оте слово «добрих», як на перешкоду. Думайте тут не про прибутки, а про те, як за невелику плату робити людям велику приємність. Слово «добрих» у нашій уяві має три магічні властивості: 1) приємно сприймається людьми, 2) застерігає працівників від байдужості, бюрократизму й формалізму і 3) зобов'язує постійно пам'ятати про трудящих, які чекають од вас справжніх добрих послуг.

З Перцем подорожували і його враження записали Г. БЕЗБОРОДЬКО, І. СОЧИВЕЦЬ, Ю. ЯЧЕЙКІН.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

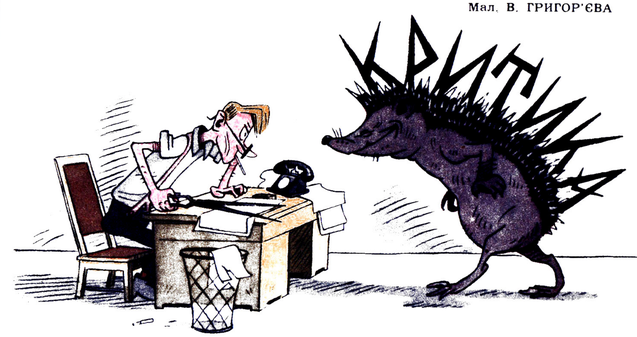

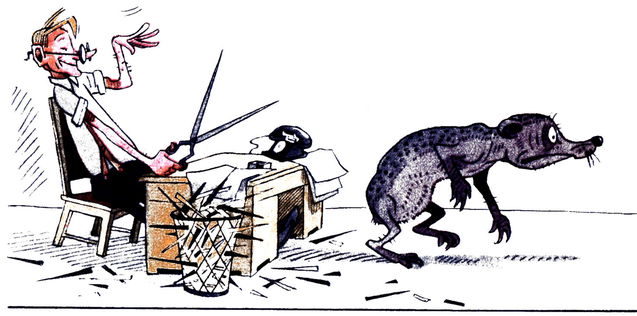

Відредагований їжак.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Доки в Шумському ССТ, Кременецького району, головував Николюк, доти в с. Кордишеві півроку не працювала крамниця. А от, коли правління Тернопільської облспоживспілки розглянуло листа пайовиків, переспланого з Перця, і зняло Николюка за бездіяльність, — і крамниця в Кордишеві відкрилася.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА

Діти святих і нечестивих

— Ану, не перевищуй швидкість.

— З днем ангела тебе!..

ПЕКЕЛЬНІ МУКИ БЮРОКРАТА

— Спробуй у нас дістати довідку.

Поки бог спить.

— На жаль, наші явно поступаються перед ангелами у боротьбі за верхові м'ячі.

Перечепа

Знайомі говорили мені:

— Тю на тебе. Домовся з майстром — та й квит! Без мороки матимеш довідку про відробіток.

— Ні, ні, ні! — безапеляційно відхиляв я подібні пропозиції.

І, незважаючи ні на що, я включився у житлове будівництво.

Майстер зустрів мене як давнього знайомого:

— Молотком і зубилом, звичайно, як ложкою срудуєш? — запитав він.

— Велике діло опеньки! — хвацько відповів я.— У правицю беру молоток, у ліву — зубило. Махаю правою так, щоб молоток бив по зубилу — і все.

— Чудесно! — підхвалив мене майстер.— Ви вичерпно виклали теорію взаємодії молотка і зубила під час роботи. А тепер покажіть це на практиці. Бачите отой виступ над вікном? Один кінець залізобетонної бантини лежить правильно, а другий вихопився сюди. Це їх отак кладуть монтажники, а нам — одна перечепа. Не можна стіну заштукатурити. От ви й зрубайте зубилом перечепу, як рубанком стешіть. А потім перейдете сюди...

Далі майстер водив мене з квартири в квартиру, побіжно даючи вказівки. У двох ванних і трьох кухнях потрібно було пробити вентиляційні отвори у залізобетонних трубах, у двох коридорах — обрубати нерівності луток і в усіх квартирах зрубати кінці бантин над вікнами.

— Беріть отого «козла» — і з богом!

Видершись на «козла», я поставив зубило на залізобетонний виступ шириною в долоню, намірився і прилогом, заплющивши очі, опустив молоток. Удар точно припав на зубило, і це порадувало як мене, так і майстра. «Та й прикібний же ти хлопець, біс тебе бери», задоволено подумав я про себе, хоч легенька хмаринка пороху, що її обшугнуло з бантини зубило, дещо збентежила: це було, власне, все, чого вдалось мені досягти таким молодецьким ударом.

— Ну, от! — радісно підбадьорив мене майстер.— Одразу видно гарт! Так і продовжуйте. До обіду тут якраз вам вистачить діла. Головне — темпи! — кинув він на прощання.

— Темпи вирішують успіх! — бадьоро підхопив я, а сам подумав, що роботи мені тут вистачить тижнів на три, якщо за кожним ударом я буду лише стирати пилюгу з клятої бантини.

Майстер зник, а я знову бадьоро підняв молоток для удару. Та раптом, заплутавшись у холошах свого імпровізованого спецодягу, втратив рівновагу і звалився з «козла». А він, наче живий, похитався на ніжках, а потому неквапливо перекинувся на мене, боляче хвицьнувши по нозі.

Цей день я закінчив тим, що промахнувся і замість зубила з усієї сили вдарив молотком по повітрю. Він за інерцією вирвався з правиці, з космічним прискоренням безборонно вилетів крізь вікно на вулицю, винісши з собою шматок шкіри з великого пальця моєї шуйці. На щастя, впав молоток у діжку з фарбою, так нікого й не зачепивши.

На свою роботу в ательє, де працюю вже 16 років закрійником, я приїхав з запізненням на 45 хвилин. Очі в мене були повні цементу та цегляної кришки, праву ногу (результат падіння) заносило вліво. Працювати на повну потужність я не міг.

Глибоко проаналізувавши недоліки першого дня, я зробив для себе певні висновки — наступного ранку прибув на будівництво в тещиних окулярах. Працюючи, я обгортав зубило хустиною, щоб уникнути зайвих пухирів на долоні. Щоправда, окуляри були плюсові і мені, короткозорому, крізь них було видно, як крізь яблучний кисіль, та все ж вони надійно захищали очі від кришки та пороху і, таким чином, давали можливість підвищувати продуктивність праці.

Тепер, здавалося, я вгризався в залізобетон, як черв'як у яблуко. Успіх йшов слідом за мною по п'ятах до тих пір, поки я не видовбав з бантини якийсь оголений товстий дріт. «Може, крізь нього пропущено струм?»— подумав я і, боячись торкнутися дроту, поплентався по дальші вказівки до майстра.

— Арматури зовні не залишати ні в якому разі,— сказав він.— Обов'язково вирубайте. Бо покладеш на дріт штукатурку і... що буде?

— Перечепа,— не довго думаючи, відповів я.

— Добре засвоїв,— підморгнув мені майстер.— А точніше — буде руда пляма на стіні, коли дріт заіржавіє. Молодець, закрійник, з тебе буде пуття років через тридцять,— мило пожартував він.

Осоружний дріт, очевидно, ховався десь глибоко в нетрях будови. Коли я намагався відрубати його, він лише скручувався, коли ж я хотів заткнути його в якусь дірку у стіні, він не гнувся — пружинив. Вирішивши все ж покінчити з дротом, я махав молотком доти, доки щось не заблищало в поглибленні. Придивившись, я отетерів: то був шматочок неба, і бачив я його через дірку в стіні, власноручно мною пробиту.

«Якщо все скінчиться товариським судом — моє щастя»,— з сумом подумав я про своє майбутнє.

Як на те лихо, прийшов майстер. Він уважно заглянув у дірку, мовчки подивився на мене, наче вперше бачив, і кинув:

— Ходімте.

«Невже одразу в суд?» — аж похололо у мене всередині. Та коли ми підійшли до ковшів і майстер дав мені в руки лопату, я здогадався, що мене просто перекинули на більш відповідальну ділянку роботи. Я почав подавати розчин тим, що працювали на зовнішньому облицюванні. Судячи з того, як з усіх боків невдовзі залунало: «Не лови гав!», «Рухайся!», ця робота вимагала більш високої майстерності.

Так, з годину ми успішно ковзали по розчину з якоюсь дівчиною, поки вона не попросила:

— Давайте я буду сама.

За два тижні самовідданої праці на будівництві я мав на своєму рахунку 19 годин відробітку, нежить і догану від директора ательє за систематичне спізнення на роботу та численні скарги від замовників. Отже, коли б все й надалі йшло так само, як почалося, то попереду на мене чекало б двадцять тижнів роботи на будівництві, 10 доган в ательє, плюс кілька десятків записів у книзі скарг. І все ж я з натхненням виконував наряди майстра: підтримував «козла» електрозварювальнику, три дні розшукував вхід збірного колодязя, випадково заваленого екскаватором, і готував фронт робіт для водопровідника, виносив авоською, бо не було лопати, сміття з кімнати «а» до кімнати «б».

— Ну як? Ви задоволені? — запитав я в кінці роботи водопровідника, ховаючи свою гордість за зроблене.— Чисто я прибрав сміття?

— А воно мені й не заважало,— байдуже відповів той.— Я тільки перевірив кран.

Наступного дня мені довелося перекидати знайоме сміття з кімнати «б» в кімнату «а», готуючи фронт робіт вже для електромонтера, що мав ставити розетки. В самий розпал роботи на мене напустився незнайомий робітник.

— Ти навіщо тягаєш сюди сміття?! Мені тут паркет перестеляти, а ти засипаєш підлогу цеглою й цементом. Ану, мерщій вали все назад!

Терпець мій лопнув, як повітряна кулька від дотику голки. Я витрусив з авоськи сміття в кімнаті «б» і подався прямісінько у магазин... за півлітрою.

З довідкою про відробіток у кишені, я поспіхом залишав будівництво, останнім зусиллям волі тамуючи бажання перевернути діжку білила у ящик з гіпсом. На добру згадку.

Григір МЕЛЬНИК.

ОЙ ПОСІЯВ КОЗАК ГРЕЧКУ...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ти диви, а ще кажуть: що посієш, те й пожнеш...

Мал. К. ЗАРУБИ

— Якщо питатимуть, не зізнавайся, що ми хотіли пасіку обікрасти.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ви вже читали у № 10 «Перця», що було далі з хапугою Винниченком та його покровителями, яких ми описали у фейлетоні «Далі буде» (№ 6 журналу). Усі вони сіли на лаву підсудних.

А оце дійшла черга й до посібників хапуги: колишнього голови Чорнухинської райспоживспілки Ярмоленка та директора заготконтори Солов'яна. Матеріали на них передано слідчим органам для притягнення їх до матеріальної та кримінальної відповідальності. Таке рішення правління Полтавської облспоживспілки.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

НІЧОГО СОБІ СВОБОДОНЬКА!

За твердженням боннської преси, жителі Західного Берліна належать до «вільного світу». У них, мовляв, є і західний спосіб життя, і приватна ініціатива, і, звичайно, особиста свобода. Кожний житель Західного Берліна вільний робити все, що йому заманеться. Скажімо, хоче жити — хай собі живе на здоров'ячко, а хоче вмерти — хай собі вмирає, бо — особиста свобода, приватна ініціатива!

І справді, понад сім тисяч ощасливлених тією «свободою» жителів Західного Берліна щороку пробують скористатися з милостиво наданого їм права вмирати за власною ініціативою. Півтори тисячі з них роблять це цілком успішно.

Оті «щасливчики» й вивели Західний Берлін на перше місце серед усіх інших європейських міст по числу самогубств.

Дійшло до того, що в сенаті Західного Берліна переполохалися й утворили щось на зразок відомства у справах самогубств. Називається воно приблизно так: «Обслуговування людей, які втомилися від життя».

Численні чиновники нового відомства збирають відомості про всіх, хто «втомився від життя», і ведуть з ними, так би мовити, індивідуальну роз'яснювальну роботу. Але й це не допомагає — кількість самогубців не зменшується.

КАТАЛОГ СОЛОДКИХ МРІЙ

Кожна американська дівчина, навіть дочка безробітного, має право одружитися з мільйонером. І дівчатам добре відомо — з голлівудських фільмів, — що молоді мільйонери одружуються лише з бідними стенографістками, бідними стюардесами або випадковими супутницями на автострадах, теж, звичайно, бідними.

Та чомусь не всі бідні дівчата скористалися до цього часу своїм правом. Видавець Роберт Карпентер швидко знайшов причину: ті дівчата просто не знають адрес мільйонерів. Щоб якось допомогти бідним дівчатам, він видав розкішний каталог, в якому перелічено 482 справжніх і неодружених мільйонери.

Перш ніж стало ясно, чи всі мільйонери справді палають бажанням одружитися з бідними дівчатами, з'ясувалося інше: каталог майже ніхто не купує — у бідних дівчат не вистачає на це грошей.

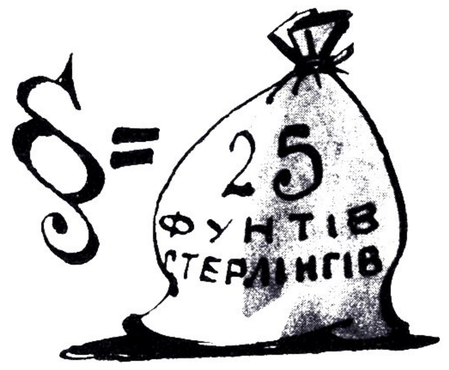

МИЛОСТИВІ ОПІКУНИ

Жителі Нової Гвінеї — папуаси і меланезійці — мають щастя перебувати під високою опікою Австралії. Недавно милостивий опікун — австралійський уряд подарував отим папуасам і меланезійцям право обирати і бути обраними у місцеві органи влади. Преса на всі лади розхвалювала ту широку демократію. На жаль, більшість ощасливлених папуасів і меланезійців не читали тих газет, бо з ласки високих опікунів понад 90 процентів місцевого населення й досі неписьменні.

Отже, обирай! А може, й тебе самого оберуть якимось депутатом. Про це й параграфи, і пункти відповідні у новому законі є. А ще, між іншим, є там параграф, яким передбачено, що кожен, хто хоче спробувати у ті депутати проскочити, має внести грошову заставу — 25 фунтів стерлінгів. Усе законом передбачено.

Але диваки папуаси і меланезійці чомусь не скористалися дарованим їм милостивим правом стати депутатами місцевої влади. Жодний з них, заробляючи пересічно не більше 3—4 фунтів на місяць, не вніс отих 25 фунтів!

А раз не вніс застави, то й не лізь у депутати! І жодний з одного мільйона ста тисяч місцевих жителів не був обраний.

Та опікуни з австралійського уряду вважають, що всі ознаки західної демократії збережено. Воно-таки й правда! Збережено, бо як і там, так і тут усе вирішує гаманець.

БОННСЬКА ЦЯЦЬКА

До чого ж люблять дітей боннські міністри! Як вони піклуються про щасливе майбутнє західнонімецьких дітлахів! Ну, просто-таки розчулитися можна.

Ви тільки подумайте: боннський уряд вніс на розгляд бундестагу проект нового закону. Віднині всі батьки, вчителі, вихователі, дитячі лікарі — геть усі, хто закликаний піклуватися про дітей, повинні дбати про те, щоб протягом одного року забезпечити всіх дітлахів цяцьками. То такі собі маленькі бирочки. На них треба написати ім'я та прізвище дитини, вік, адресу. Приладнати до тих бирочок шнурочки, та й повісити діточкам на шийки. При цьому суворо наказати, щоб дитина, боронь боже, не зняла тої цяцьки, не загубила.

Для чого, питаєте, оті бирочки? А так, на випадок атомної війни, щоб по них впізнавати діточок.

Ото вже малим втіха буде! А батькам!

Мал. Л. КАПЛАНА

Для натхнення.

Вінегрет з перцем

Мал. В. ПЕТРОВА

Нерішучість.

Мал. БЕ-ША

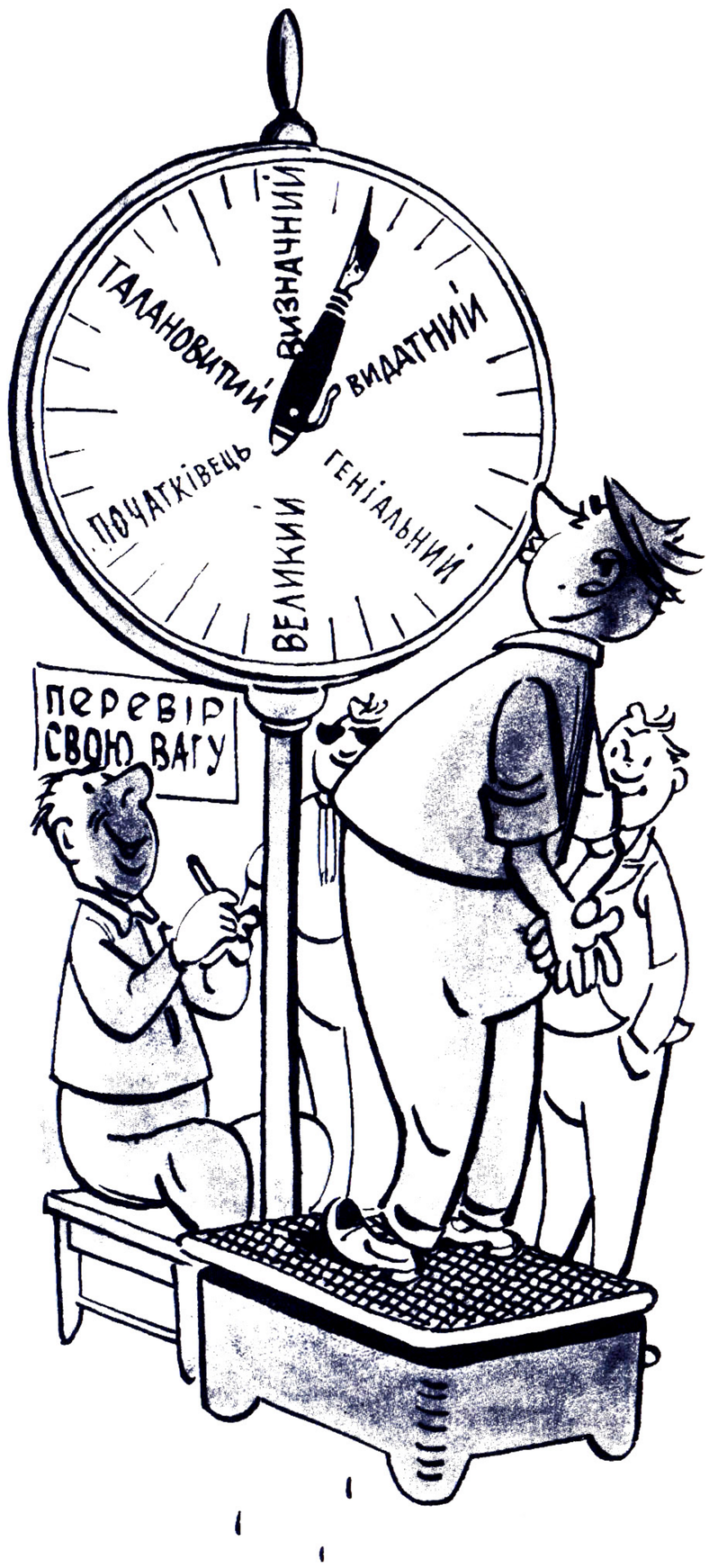

У будинку відпочинку літераторів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

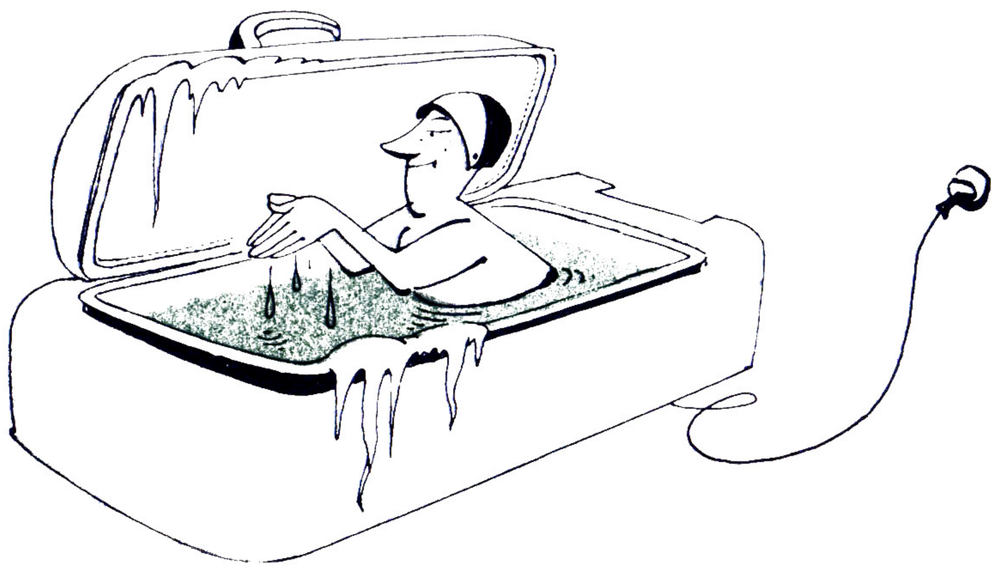

«Морж» улітку.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Без слів.

Мал. Л. БОЙКА

Багатий улов.

Друже Перче!

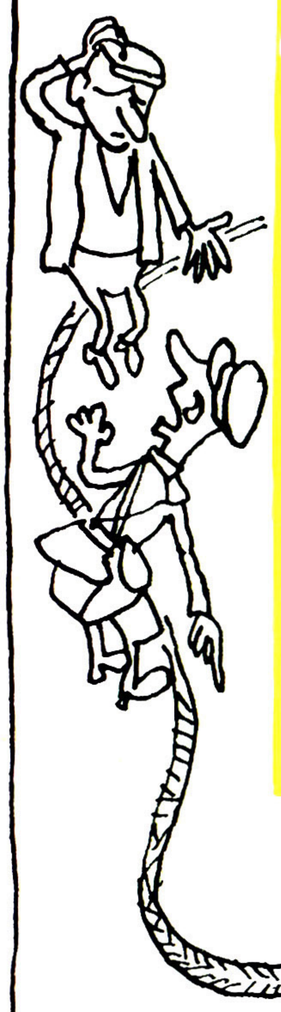

Два роки тому хтось украв у мене мотоцикла марки «ІЖ-56».

Ярмолинецьке районне відділення охорони громадського порядку не дуже поспішало знайти злодія. Товариші з районного відділення то плечима знизували, то руками розводили: «А може, того мотоцикла взагалі не було? А може, він сам кудись забіг?»

Я вже й сам почав, було, вірити в те, що мотоцикла не було у мене ніколи. Аж гульк, надходить з міліції грізна «бамага» з категоричною вимогою привести мого «ІЖа» на профілактичний техогляд.

Виходить, що я сам мушу розшукати вкраденого у мене мотоцикла і привести його на техогляд.

Скажи, Перче, ярмолинецьким охоронцям громадського порядку, що я до них претензій не маю. Не знайшли мотоцикла — то хай вже воно так і буде. Але коли хтось на вкраденому у мене мотоциклі в аварію влетить, хай вони до мене теж претензій не мають.

П. ГАЙБУРА.

с. Зіньків, Ярмолинецького району, Хмельницької області.

Давно вже відомо, що у фокусах ілюзіоністів немає ніякого шахрайства і показують вони ці фокуси без шкоди для глядачів. А от у нас об'явилися фокусники, котрі не тільки туману в очі можуть напустити, а й роздягнуть тебе прилюдно...

Ще 27 серпня 1963 р. здала я на приймальний пункт № 25 Теребовлянського побутового комбінату пальто на хімчистку та перефарбування. Усно і квитанцією мене запевнили, що все буде готове до 5 вересня. Однак, минула осінь, відгули зимові хуртовини, відбуяла й весна 1964 року, а одежина моя і понині там. Правда, з Тернопільської фабрики хімчистки якесь пальто привезли, навіть доводили, що то моє, але я його не впізнала. Моє мало бути фіолетовим і цілим, а це — абсолютно чорне, ще й з пошматованою підкладкою. Я відмовилася одержувати той мотлох.

Після того його перефарбовували ще 6 разів і довели до цілковитої непридатності.

Я, було, вже зовсім впала у розпач, але, спасибі, завідуючий приймальним пунктом т. Чорний заспокоїв: «Таких, каже, як ваше, у нас ще одинадцять пальт лежить. Так що ви не одна. Не хочете, каже, пальта забирати, носіть квитанцію!»

Бач, Перче, які ілюзіоністи завелися в нас у Теребовлі!

Євдокія БУБЛИКОВА.

Тернопільська область.

Чи знаєш ти, що таке відцентровий рух? Ні, ти не знаєш, що таке відцентровий рух! І навіть, коли заглянеш у підручник з фізики, теж не знатимеш. А щоб дізнатися, треба заглянути в населений пункт, який донедавна був райцентром. От хоч би й до нас, в Андріївку.

Коли Андріївка ще була райцентром Запорізької області, там розгорнулося будівництво котельні. Вона мала обслуговувати місцеву лікарню, школу-інтернат, дитячий садок, дитячі ясла, магазини, Будинок культури, автопарк, ветлікарню та 12 житлових будинків. І все було гаразд, поки Андріївка була райцентром: трест «Цивільбуд» (керуючий т. Тростенюк) звів стіни котельні і навіть приступив до монтажу трьох казанів марки МГ-2...

Та ось Андріївка перестала бути райцентром. Тоді й почався відцентровий рух, будівельники зникли, бажання керівників району довести будівництво до кінця — теж. Почали зникати і деякі будівельні матеріали. А головне — починає руйнуватися те, на що було витрачено стільки праці і державних грошей. І нікого з керівників Бердянського району, куди тепер входить наша Андріївка, це не турбує.

Невже, Перче, тільки в райцентрі мусить бути рай? Нам здається, що й про околиці раю теж забувати не слід.

С. КУЛАГІН — голова селищної Ради,
І. ТИХОНОВСЬКИЙ — директор школи,
С. ЧЕРКЕС — головлікар лікарні,
А. СЛИВКА — зав. дитячим садком,
Н. СЕМЕНДЯЄВА — зав. дитяслами.
Г. ТАВШАНОВ — директор автопарку,
Г. БАБЧЕНКО — голова вуличного комітету.

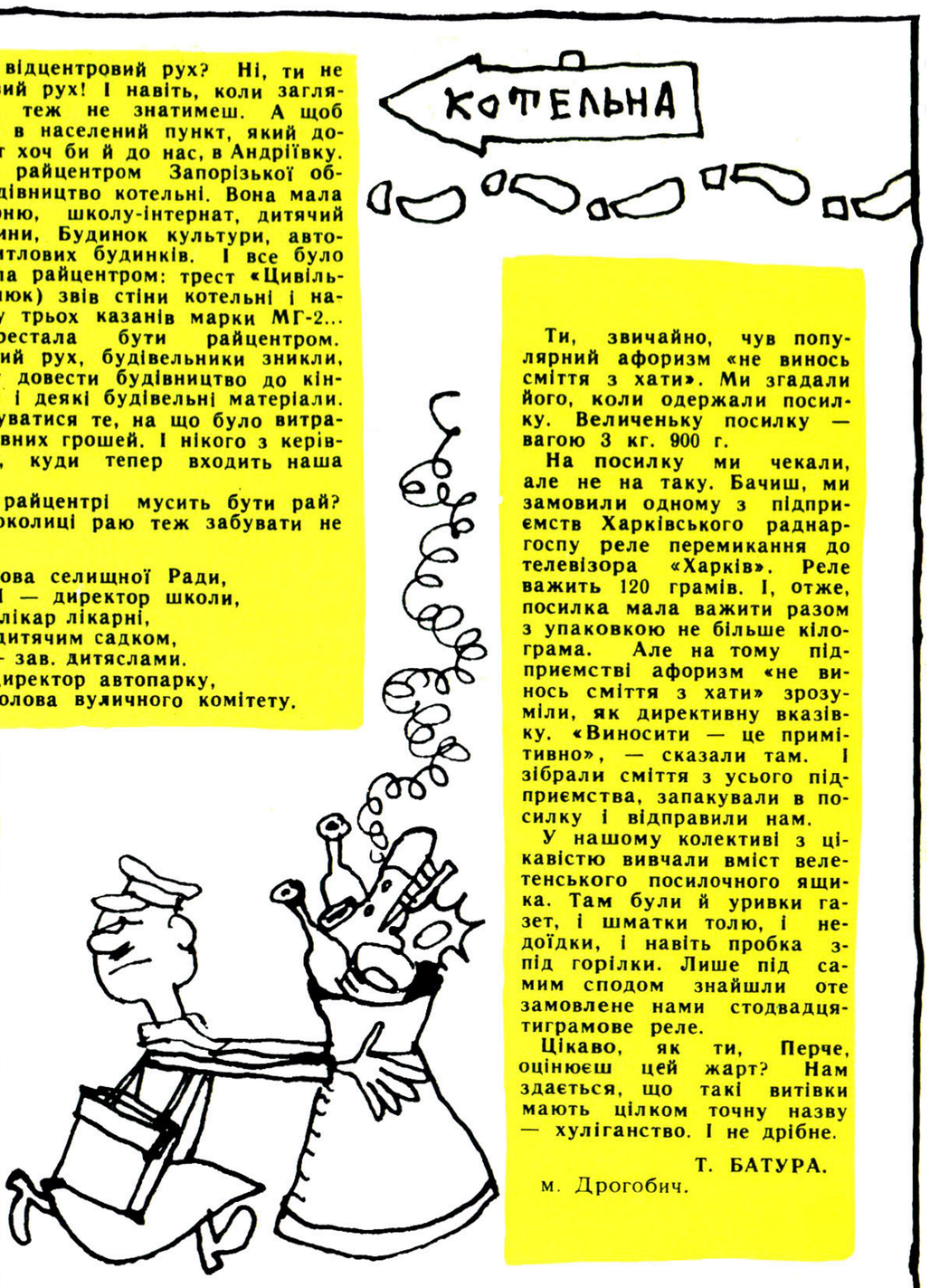

Ти, звичайно, чув популярний афоризм «не винось сміття з хати». Ми згадали його, коли одержали посилку. Величеньку посилку — вагою 3 кг. 900 г.

На посилку ми чекали, але не на таку. Бачиш, ми замовили одному з підприємств Харківського раднаргоспу реле перемикання до телевізора «Харків». Реле важить 120 грамів. І, отже, посилка мала важити разом з упаковкою не більше кілограма. Але на тому підприємстві афоризм «не винось сміття з хати» зрозуміли, як директивну вказівку. «Виносити — це примітивно», — сказали там. І зібрали сміття з усього підприємства, запакували в посилку і відправили нам.

У нашому колективі з цікавістю вивчали вміст велетенського посилочного ящика. Там були й уривки газет, і шматки толю, і недоїдки, і навіть пробка з-під горілки. Лише під самим сподом знайшли оте замовлене нами стодвадцятиграмове реле.

Цікаво, як ти, Перче, оцінюєш цей жарт? Нам здається, що такі витівки мають цілком точну назву — хуліганство. І не дрібне.

Т. БАТУРА.

м. Дрогобич.

http://perec-ua.livejournal.com

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про порушення правил збереження сільськогосподарської техніки в ряді колгоспів Черкаської області писалося у фейлетоні «Лихо давнє й сьогочасне...» («Перець» № 2).

Заступник голови сільського облвиконкому т. Медведовський повідомив редакцію, що такі факти дійсно мали місце. Виступ Перця обговорювався на поширених засіданнях правлінь колгоспів з участю механізаторів та на нарадах бригадирів тракторних бригад. Винних у злочинному ставленні до збереження техніки притягнуто до відповідальності.

Питання про збереження сільгосптехніки обговорила також V сесія обласної (сільської) Ради депутатів трудящих, яка теж прийняла відповідне рішення про поліпшення справи збереження сільськогосподарської техніки.

★ У Перці» № 4 за випуск бракованих електросвітильників та телевізійних антен на «Дошку заслужених бракоробів» було занесено директора Броварського заводу електротехнічних виробів т. Бабицького Б. Д. та головного інженера цього ж заводу т. Коттеля Ю. Д.

Виступ Перця було обговорено на загальних зборах працівників заводу. Критику журналу було визнано правильною.

Загальні збори звернули увагу керуючого трестом т. Заїки на те, що конструкторсько-технічне бюро тресту і досі ще не розробило технологічних карт та технології всіх видів продукції, яку випускає завод. А це позначається на якості продукції.

Загальні збори визнали правильним те, що на бракоробів накладено стягнення та грошові штрафи.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Нас чекало у вівторок
Чоловік, приблизно, сорок
На прийом до голови,

Бо вівторок — день прийому,
Сам приймає він, притому,—
Не прогавте ж тільки ви!

Та чекали ми, чекали,
Нудьгували, позіхали —
Не з'явився зовсім він.

От тобі і день прийому!
Так ні з чим пішли додому,
Стільки втративши годин...

Ми дізналися лиш потім,
Чом не був він на роботі,
Не приймав людей він чом:

Бо в той день його в міськраду
Викликали на нараду:
«Як поліпшити прийом».

Валентин ЛАГОДА.

МОЗОЛІ

У матусиної доні
В мозолях усі долоні,
Бідна руки натрудила —
Кашу з миски молотила!

В. ДМУХАР.

м. Київ.

Народні усмішки

ЗРОЗУМІВ

Голив Івана перукар, та такою тупою бритвою, що той тільки зубами скреготав.

— Чому ти кривишся? Бритва з чистої сталі, — каже перукар.

— Тепер я зрозумів, чому в мене з очей іскри летять, — відповів Іван.

Повідомив М. О. ДАЦЕНКО з с. Наумівки, Роменського району, Сумської області.

НА УРОЦІ АРИФМЕТИКИ

Вчитель. — Василю, скільки буде, якщо розділити вісім пополам?

Учень. — Якщо ділити поперек, то буде два нулі, а якщо поздовж, то буде дві трійки.

Повідомив В. Т. ЯКОВЕНКО з с. Лісківців, Кам'янець-Подільського району, Хмельницької області.

БАЗАРНИЙ РИБАЛКА

— Куме, поїхали рибу ловити.

— Так сьогодні ж не базарний день, чим же я перед жінкою звітуватиму?

НЕ ПАМ'ЯТАЄ

— Ти мене любив?

— Любив.

— Не розлюблю ніколи — говорив?

— А цього не пам'ятаю, я ж тебе любив без пам'яті.

Повідомив О. І. РЮШИНА з с. Михайлівки, Драбівського району, Черкаської області.

ЖІНОЧІ РОЗМОВИ

— Мироне! Чи ти осліп, чи онімів? Адже вона на мені всю одежу порвала і очей мало не видряпала, а ти хоч би слово...

— А чого я буду втручатися у ваші жіночі розмови.

Повідомив Г. КУЧЕРЕНКО з м. Борисполя, Київської області.

«ПЕРЕХВАТИВ»

Прийшов сусід до сусіда, а той йому:

— Сідай, Гнате, пообідаєш.

— Та я, — каже, — й не хочу, але ж сяду, трохи перехвачу.

Та як присів — усе з'їв, іще погляда. От сусід не витримав та й каже:

— Ти, Гнате, краще дома перехвачуй, а до мене приходь обідати.

Повідомив В. Н. ЛАЗЕБНИЙ з с. Білозерська, Красноармійського району, Донецької обл.

perec-ua.
perec-ua.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (527) (на украинском языке). Підписано до друку 4. VI. 1964 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 06006. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 02659. Тираж 375 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

Анатолій Косматенко нові БАЙКИ

Щасливий та нещасний

«Гей-гей! Та в тебе голова, я бачу, сива?!
А ми ж ровесники, годки...
Страждаєш, мабуть? Доля нещаслива?
Напевно, сушать голову гіркі думки?
А в мене — глянь...» — «Та видно, видно. І не диво.
Скажу, в чім річ.
Ти бачив море — штормове, бурхливе?
Яке воно на колір?» — «Сиве».
«А заглядав хоч раз у піч
В той час, коли там сталь кипіла?»
«Ну, так. А що?» — «Яка вона?» — «Ну, біла».
«А забивавсь хоч раз у ліс од шляху пріч,
Де попадається навпроти
Гниле, малесеньке болото —
У затишку, у затінку, що й сонце не сія?..
Яке воно?» — «Ну, темне, чорне, аж зелене...
Але до чого ця словесна крутія?»
«До того, що про щастя ти питав у мене.
Мені спитати б: хто щасливий — ти чи я?»

Манишка

У вищий світ, на раут чи бенкет,
Панка одного запросили.
Панок знав добре етикет:
Од голови і до штиблет
Одягся так, що в очі било!
Фрак — чорна галочка, манишка — біло-біла!
Манери, тон — ефект!
Всі жіночки, як мухи ті на мед,
Круг нього миттю загуділи
(Жінота знає діло!) —
Панок вже їх кумир, уваги їх предмет!
Чоловіків трясло, від злості аж синіли...
Та — прошено за стіл. Стільці застукотіли.
Сідають всі. А в залі тільки й чуть:
«До нас!», «Чекаємо!», «Ось тут ви ждані!» —
Панка навперебій зовуть
І панночки, і пані
(А надто ті, у котрих дочки на виданні).
Дзвенить кришталь. Виделки брязкають, ножі,
Рум'янці на щоках. Вино з пляшок булькоче.
Панок лиш слово — всяк регоче.
Панок жінкам ще більше до душі.
І раптом — що це? Він з-за столу скочив,
Мав намір вийти, але впав... Під лоба очі...
Всі сполошилися: «Води! Води!» —
Ніхто не ждав тії біди, —
«Фрак розстебніть!», «Компрес давай!»,
«Давай примочки!»
Вода принесена. Розстебнуто і фрак...
Тут кожен і закляк:
В Панка під фраком... ані спідньої сорочки!

Хіба лише з панками так?
Є й серед нас митці тієї школи:
«Манишку» підніми — і пузо голе!

Пригода з дятлом

Немало днів,
Немало місяців
Птахи розмову все вели,
Що треба нищить шкідників:
Метеликів, жучків,
Мух, черв'ячків —
В ліску вони були.
Як всяка гидь, вони живучі з біса.
«Хай погань не псує нам лісу!
Удармо дружно, сила ж є!
Створімо шкідникам непрохідну завісу!»
Чесняга Дятел миттю взявся за своє.
Він зна, де погань гнізда в'є,
У нього з поганню немає компромісу.
Та лиш узявсь, як поповзли чутки до лісу.
Що Дятел дуба розхитав,
Що дуб замало не зів'яв —
Такої шкоди завдано лісів окрасі!
І — нате: Дятел був увільнений від справ.
Ще й шлях показано із лісу бідоласі...
Що за дурниця? Звідки брехні ті, чутки?
Хто їх розносив? Хто! — Жучки.

До чого байку цю веду я?
Я б декому порадив: придирайсь
І приглядайсь
Не до сатирика, що з поганню воює,
А до об'єкта, за який він взявсь!

Жучок

«Облиш того жучка нікчемного, Миколо!
Я хочу пити! Пригощай! Подай бокал!
Я знав, що ти на все мастак, універсал,
Але що ти й зоолог —
Не знав».
«Не був, Семене, я зоологом ніколи.
Ми бачились давно, і ти не в курсі справ,
А що жучка ганьбиш — не чемно трошки,
Жучок це дорогий. І дуже, я б сказав!
Мені він у пригоді став.
Скажи: твоя дружина носить брошки?
А хто їх робить? Хто вигадує?.. Твій друг!
Зробив-от брошку я «Жучок» — гони монету!
Беруть «Жучка». Я бачу. Маю ж я кебету:
Біля «Жучка» не спить мій творчий дух —
Дві лапки я відтяв, зробив я вуса довші.
А це нова модель — нові давай і гроші!
Там крильця вкорочу, а там додам я пух,
Візьму в сороконіжки щось або у мух...
І що ж виходить врешті-решт, Семене?!
Ось ти сидиш на дачі в мене
І п'єш — я гостю рад — мій коньячок,
А хто це все добув?.. Ж у ч о к!»

Вовк та Вівця

(БАЙКА-ЖАРТ)

Побачивши над кручею, вгорі,
Стару-стару Вівцю, що паслася байдуже,
Голодний Вовк сказав: «На вівці на старі
Ніколи я не кидавсь дуже.
Та що поробиш, як ізранку ще не їв,
Як живота підтягує до спини...
Агов, красуне! Добре, що тебе зустрів.
Спустись, будь ласка, у долину:
Сказати маю пару слів».
«І ще чого схотів! —
Вівця згори йому сміється. —
Кажи звідтіль. Я не глуха, здається,
Та й знаю і секрети ті, й слова.
Гадаєш, як Вівця — порожня голова?!»
«Заладила! Поглянь, яка внизу трава —
Смачна та соковита!
Й ніяка тут не жде тебе біда:
На молоденьких я не маю апетиту!»
«Таке і скаже!.. Де ж я молода?!» —
Хвостом Вівця грайливо завертіла.
А Вовк: «Ну, й скромна! Просто аж біда!
У тебе ж ніжки — шик! Стрибай-но сміло!»
«Бе-ме!..» — й Овечка із гори загуркотіла...

Вовк не ловив, звичайно, гав
(З Овечки тільки вовна полетіла) —
Втерсь лапою усмак і сам собі сказав:
«М-да, комплімент для женщини — велике діло!»

Тихий Заєць

Зайці, повірте, як і люди:
Один — такий, а той — такий.
Раз одному, що був і тихий, і меткий,
До праці беручкий
(А це в пошані всюди!),
У лісі доручили пост малий.
Нехай і скромна та посада,
Так дорога ж і честь громади!
Забігав Куций, завертівсь, як заводний:
Скрізь постигав, умів усе робити —
Хвалити Зайчика, не нахвалити!
Ведмідь лиш тільки натякнув,
Що протіка його барлога,
А в лісі — бум, тривога!
Сам Заєць на ремонт чкурнув.
Хтось десь колись почув,
Що нібито синок Вовчихи чхнув, —
І лігво Вовчиків уже в сухому місці,
У затишку, поміж дерев.
Щодня до Лева йдуть приємні вісті.
«Горить!.. Люблю!..» — вдоволений був Лев.
Аж якось довелося Зайцеві другому,
Такому ж брату-сірячку,
Звернутися до Куцого в ярку:
«Біда! Не можна жить в кубельці у сирому!
Допоможи, — дрижить. — Ну, хоч тікай із дому
Чи вішайсь на суку».
«А Лева дозвіл є?» — «Є Лева дозвіл, брате!»
«Е, дозвіл цей на липовім листку,
А треба на дубовім. Слід не забувати».
Побіг прохач. Приносить на дубовім: «Нате!»
«Е, дай на візу Борсуку».
І віза є. А справі знов немає ходу.
Коротше — так варив із бідолахи воду,
Півроку так сюди-туди ганяв,
Що той з нестями і порядки, й Лева кляв,
А за одне і лісову усю породу!
На щастя, Лев про те узнав
І крутію завдав пригоду —
Псяюха, наче лист, дрижав!..
Одначе вдома, коли спать лягав,
Про себе посміхавсь — мав, бачте, насолоду:
Перед таким, як сам, характер показав!

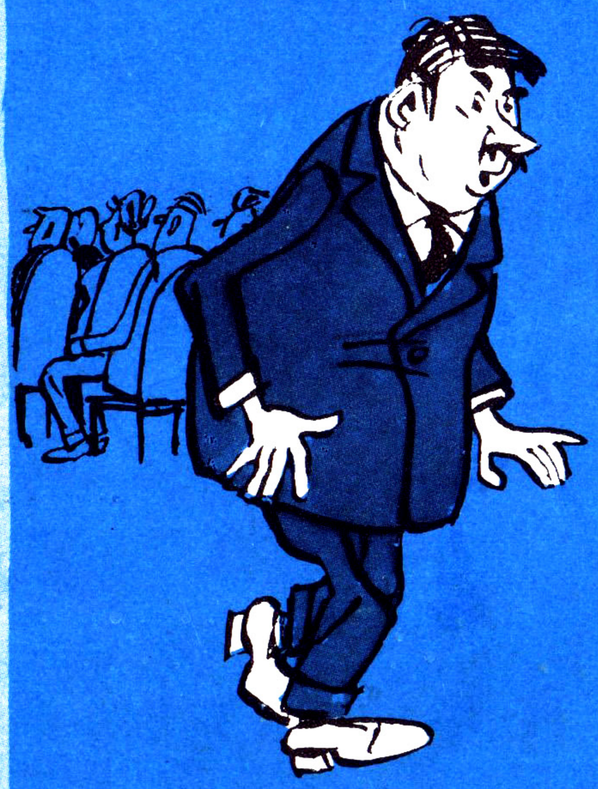

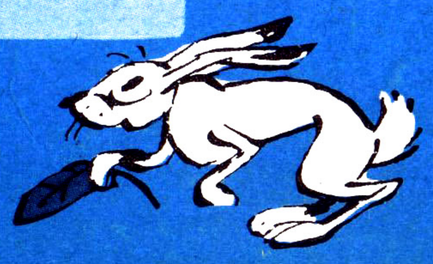

Дуб і музика

З бідою, з горем пополам
Увечері одна Дружина
До клубу Чоловіка затягла.
Якраз там лекція ішла:
«Як музика впливає на рослини».
Зал повен був. Учений зачесав сивини,
Пенсне поправив і почав. Мина година,
А всі, мов зачаровані, сидять:
Такі наука відкривала таємниці,
Що важко передать!
«Ось, — каже Вчений, — подивіться:
Тут квіти хай стоять,
А тут поставмо радіолу.
Завважте, як на квіти ці впливать
Почне Бетховен, Глінка й Лисенко Микола».
І — чудо: ружа враз голівку підвела,
Враз потяглись квітки герані
В той бік, звідкіль мелодія пливла...
Простенький дослід перевершив сподівання!
Але ж і музика була —
Розкішне раювання:
Жагуча — ніби спалах першого кохання,
П'янка — мов гроз весняних рокотання,
Таємно-зваблива — як виноградна тінь!
Переблиском зірниць, що грають до світання,
Потоком-синню в райдузі промінь
Кудись вела в незнане мандрування,
В незвідану стобарвну озарінь...
Що люди й квіти! Дуб старий жадливо
В вікно — всі бачать — гілля просува.
Було то звуків торжество, несвітське диво,
Були то генія вселюдського дива!..
І в час отого торжества,
В час буйно-щедрого розливу
Почувся бас, почулися слова:
«Маріє, ти сиди, а я... Не дихай гнівом!..
А я піду: складу про баню директиву,
Та й з музики болить у мене голова».

Вплива на дуба музика, вплива!

Індекс 74393.